

'Deon Meyer - het fenomeen uit Zuid-Afrika.'

- AD

DEON MEYER

COBRA

EEN BENNIE GRIESEL-THRILLER

Over het boek

In een luxe gastenverblijf op een wijndomein in Fransschoek is een bloedbad aangericht. Bennie Griessel is een van de eerste aanwezigen op de plaats delict, waar hij de lichamen aantreft van een van de werknemers van het domein plus twee types die eruitzien als militairen. Alle drie de mannen zijn gedood met een enkel schot in het hoofd – duidelijk het werk van een professional.

In de slaapkamer van het verblijf zien Griessel en zijn team sporen van een worsteling. Het lichaam van een mogelijk vierde slachtoffer wordt echter niet gevonden.

Griessel ontdekt dat de militairen professionele lijfwachten waren en nader onderzoek wijst uit dat de naam van de vermiste man Paul Anthony Morris is, een Brits staatsburger met een gloednieuw paspoort, een nieuwe koffer, nieuwe kleren en een volledig blanco levensverhaal. De enige aanwijzing is te vinden op de gevonden kogelhulzen: de gegraveerde afbeelding van de kop van een spugende cobra.

Over de auteur

Deon Meyer is de internationale bestsellerauteur van negen thrillers die zich in Zuid-Afrika afspelen. Zijn boeken, die in 25 landen zijn vertaald, hebben veel internationale prijzen ontvangen, in onder meer Duitsland, Frankrijk, Zweden en Nederland – *13 uur* werd gekozen tot VN Thriller van het Jaar 2012. Van Deon Meyer zijn tevens verkrijgbaar: *Duivelspiek*, *Feniks*, *13 uur*, *Onzichtbaar*, *7 dagen* en *Spoor*.

Van dezelfde auteur

Duivelspiek

Feniks

13 uur

Onzichtbaar

7 dagen

Spoor

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Deon Meyer

Cobra

Uit het Afrikaans vertaald door
Karina van Santen en Martine Vosmaer

A.W. Bruna Uitgevers

Copyright © Deon Meyer 2013

First published in South Africa in Afrikaans by Human & Rousseau, an imprint of NB Publishers in 2013.

Oorspronkelijke titel

Kobra

Omslagbeeld

© Shutterstock/Andrew M. Allport

Omslagontwerp

Buro Blikgoed

© 2021 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0417 2

NUR 305

Achterin is een verklarende woordenlijst opgenomen.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

1

Tien over acht 's ochtends, de regen roffelt op het zinken dak. Kapitein Bennie Griessel zet zijn moordtas op het muurtje van de hoge, brede veranda en haalt er eerst de schoenbeschermers uit en dan de dunne, doorzichtige rubberhandschoenen. Hij trekt ze aan, zich vaag bewust van de eerbiedige blikken van de geüniformeerde agenten en twee bureau-rechercheurs die aan de andere kant van het regengordijn in de open garage schuilen. Zijn uitputting en zorgen vervagen, hij concentreert zich op wat hem hier in dit grote, oude huis te wachten staat.

De zware voordeur staat open. Hij loopt naar de drempel. De grauwe ochtend hult de hal in diepe schemering zodat het tweede slachtoffer daarbinnen een donkere, vormloze massa is. Hij blijft even met ingehouden adem staan en denkt aan het refrein van dokter Barkhuizen: *Je moet het niet internaliseren. Hou afstand.*

Wat betekent dat nu?

Hij zoekt een schakelaar, vindt hem vlak naast de deurpost en doet het licht aan. Een kroonluchter hoog tegen het barokke plafond verspreidt helder wit licht. Dat verdrijft de kou niet. De man ligt op de glanzende eikenhouten vloer, vier meter van de deur. Zwarte schoenen, zwarte broek, wit overhemd, lichtgrijze das, bovenste knoop open. Armen gespreid, in de rechterhand een pistool geklemd. Halverwege de dertig. Getraind.

Griessel stapt voorzichtig dichterbij. Hij ziet de schotwond in het voorhoofd, schuin boven het linkeroog. Rechts loopt een dun straaltje bloed, nu bijna zwart. Onder het hoofd, dat naar rechts gekeerd is, ligt een plas ter grootte van een schoteltje. Uitschotwond.

Hij is opgelucht door de eenvoud, de snelheid van deze dood.

Hij slaakt een lange zucht, in een poging de spanning uit zijn lichaam te verdrijven.

Het werkt niet.

Hij kijkt naar de hal. Rechts, op een antieke tafel, staat een lichtblau-

we vaas met een grote bos aronskelken in groen en wit. Aan de andere kant, tegen de linker muur, een kapstok en een paraplubak. Aan de muur zes ouderwetse portretten, in zwarte, ovale lijsten. Statige mannen en vrouwen staren hem aan.

En verder het huis in, een doorgang tussen twee zuilen naar een woonkamer.

Aan de hand van de ligging van het lijk berekent hij de waarschijnlijke baan van het schot, zodat hij niet per ongeluk op onzichtbare bloedspetters gaat staan. Hij loopt om, bukt zich bij het pistool en ziet het Glock-logo op de loop, met daarnaast *17 Gen 4 Austria 9x19*.

Griessel ruikt aan de loop. Er is niet mee geschoten. Hij komt over-eind.

De schutter heeft hoogstwaarschijnlijk in de deuropening gestaan, het slachtoffer ongeveer midden in de hal. Als het moordwapen een pistool was, zou de huls naar rechts moeten zijn uitgeworpen. Hij zoekt, maar vindt niets. Misschien heeft hij een revolver gebruikt. Misschien is de huls tegen de muur afgeketst en ligt hij onder het lichaam. Misschien heeft de schutter hem opgepakt.

De uitschotwond betekent dat de kogel ergens moet zijn ingeslagen. Hij trekt een denkbeeldige lijn die hem naar de woonkamer leidt.

Hij loopt voorzichtig met een grote boog om het lijk heen, langs de zuilen, en ruikt vaag de lucht van verbrand hout. De kroonluchter in de hal verlicht maar een smalle baan van de grote kamer en werpt een lange Griessel-schaduw, zodat hij weer een schakelaar zoekt. Hij ziet er drie naast elkaar, vlak achter de zuil, drukt ze een voor een in en draait zich om. Zacht licht. Dikke balken tegen het plafond. Langs de muren kasten vol boeken met leren banden. Een kolossaal Perzisch tapijt, zilver en blauw, grote sofa's en fauteuils verdeeld over twee zithoeken. Salontafels, glanzend goudgeel hout. Te veel vazen en lampjes die samen met het drukke behang bedoeld zijn om een indruk van ouderwetse elegantie te scheppen. Middenin, statig en indrukwekkend, de grote haard. Het vuur is uit. En rechts, net zichtbaar achter een diepblauwe stoel, de schoenen en broekspijpen van het derde slachtoffer. Daarachter, tegen de spierwitte muur van een gang een heldere waaier van bloedspatten, als een vrolijk, surrealistisch kunstwerk.

Griessel ziet de overeenkomsten en hij voelt een beklemming in zijn borst.

Het lichaam in de gang heeft dezelfde militaire haarstijl, dezelfde

bouw van brede schouders en gespierde slankheid als de man in de hal. Ook zwarte schoenen, zwarte broek en wit overhemd. En een Glock die bebloed naast een verbrijzelde hand ligt. Alleen de das ontbreekt.

Nog een hoofdwond, tussen slaap en rechteroog. Maar de eerste kogel moet de hand hebben geraakt; twee kootjes van een vinger zijn tegen de witgeschilderde plint gerold.

En dan ziet hij de twee hulzen die mat liggen te glanzen aan de rand van het tapijt in de woonkamer. Die moeten van de schutter zijn, zoals ze daar liggen, minder dan tien centimeter van elkaar.

Zijn hoofd slaat op hol, hij ziet en hoort en ruikt hoe het allemaal is gebeurd. De moordenaar is een schaduw die door deze ruimte zweeft, het pistool voor zich uit gestrekt, hij ziet de man in de gang, twee schoten, de hand een kleine, rode ontploffing, intense pijn, kortstondig, voordat de dood komt, er was geen tijd voor angst, alleen de korte, geluidloze gil de eeuwigheid in.

Griessel maakt een geluid, doelbewust en hard boven het gedaver van de regen uit, om alles te onderdrukken. Het komt door het slaapgebrek. De fokking stress van de laatste weken. Hij moet zich vermannen.

Hij loopt voorzichtig naar het lichaam, bukt weer bij het pistool. Precies hetzelfde als bij het vorige. *Glock 17 Gen 4*. Hij ruikt. Geen cor-dietlucht.

Hij staat op, zoekt met zijn ogen, en vindt verderop in de gang de twee vlekken op de rechtermuur.

Hij moet goed kijken waar hij loopt, want het lichaam, de vinger, het pistool en het bloed liggen verspreid over de hele breedte van de gang. Hij springt van de ene voet op de andere tot hij erlangs is en bukt zich naar de vlekken. Allebei de kogels zitten daar, diep in het stucwerk geboord. Mooi zo.

Dan gaat hij op zoek naar het vierde slachtoffer.

De deur van de eerste kamer links boven in de gang staat open, de gordijnen zijn dicht. Hij doet het licht aan. Er staat een tas op het tweepersoonsbed, open. Een grijsblauwe das en een zwarte leren schouderholster liggen op de toilettafel. In de aangrenzende badkamer liggen scheerspullen en tandenborstel netjes uitgestald. Verder niets.

Hij loopt naar de tweede kamer. Ongeruimd. Twee eenpersoonsbedden. Een kleine reistas op de grond voor een ervan. Een jasje aan een hanger die door het handvat van de donkerbruine kleerkast is gehaakt. Aan een roe in de badkamer hangt een toilettas.

Hij loopt de gang weer in en doet een deur naar rechts open. Daarachter is een grote badkamer, spierwit, een bad op bal-en-klauwpoten, een wastafel op een marmeren blad, een bidet en een toilet.

De volgende twee slaapkamers zijn leeg en vertonen geen sporen van mensen. De laatste is achteraan links. De deur staat open, de kamer is bijna helemaal donker. Hij doet het licht aan.

Buiten houdt het ineens op met regenen, de stilte is onheilspellend.

Het is een ruime kamer. Eén grote chaos. Het losse kleding ligt in golven aan de kant geschopt. Het tweepersoonsbed staat scheef, de matras en het beddengoed zijn eraf gegooid. De stoel voor een mooi antiek bureau ligt op zijn rug, de bureaulamp op het blad is omgevallen, alle laden zijn opengetrokken. De deuren van de ouderwetse hangkast staan open en de kleren liggen op de grond. In de hoek een grote koffer, ondersteboven.

‘Benna!’ klinkt het vanaf de voordeur scherp door de zacht druppelende stilte en hij schrikt op.

Kapitein Vaughn Cupido is gearriveerd.

‘Ik kom eraan,’ roept hij terug. Zijn stem weergalmt hees door het grote, lege huis.

Cupido staat op de drempel, in zijn lange zwarte jas, zijn nieuwste outfit, die hij heeft opgeduikeld bij een ‘factory shop in Soutrivier, een bargain, pappie; classic detective, de Wintervalk, zeg ik je.’

En als Griessel voorzichtig door de hal laveert, is hij zich opeens sterk bewust van zijn eigen gekreukte broek. Zijn overhemd zit gelukkig onder een dikke blauwe trui en een jasje. Dezelfde kleren als gisteren. En dat zal Cupido niet ontgaan.

‘Hoe gaat ie, Benna? Hoeveel zijn het er?’

Griessel loopt de veranda op en begint zijn handschoenen uit te trekken. De donkere wolkenmassa is weg, de zon wil doorkomen, zodat hij zijn ogen moet dichtknijpen. Het uitzicht is opeens adembenemend, de hele Franschhoekvallei ontvouwt zich voor hem.

‘Een plaasmedewerker ligt in de wijngaard. Het regende te hard, ik heb er nog niet bij kunnen komen. En er liggen er twee binnen.’

‘Jissis...’ Dan kijkt Cupido hem scherp aan. ‘Alles oké, Benna?’

Hij weet dat zijn ogen rood zijn, en hij heeft zich niet geschoren. Hij knikt. ‘Alleen slecht geslapen,’ liegt Bennie Griessel. ‘Laten we naar die ene daarbuiten gaan kijken.’

Het eerste slachtoffer ligt op zijn rug tussen twee rijen wijnstokken: een kleurling, gekleed in een soort donkerrood uniform met zilveren versieringen. Cupido en Griessel blijven op de rand van het grasveld staan, nog geen vier meter van het lichaam af. Ze kunnen de grote uit-schotwond tussen de ogen zien.

‘Hij is van achteren neergeschoten. En daarheen gesleept.’ Griessel wijst naar de twee vage, uitgespoelde voren die tot de hakken van de man lopen. ‘En dat zijn de sporen van de arbeider die hem vanochtend zag liggen.’

‘Het is een brother,’ zegt Cupido, en dan, beschuldigend: ‘In een sla-venpakje.’

‘Hij werkt in het *gastehuis*. Volgens de...’

‘Is het een gastehuis? Ik dacht dat dit een wijnboerderij was.’

‘Het is een wijnboerderij met een gastehuis...’

‘Alsof ze niet genoeg money maken. Weet je zeker dat je *orraait* bent?’

‘Niets aan de hand, Vaughn.’

‘Ben je gisteravond naar huis gegaan?’

‘Nee. Volgens de...’

‘Was er een case waar ik niks van weet?’

‘Vaughn, ik heb tot laat doorgewerkt. Je weet hoe de administratie zich ophoopt. En toen ben ik in slaap gevallen.’ Hij hoopt dat Cupido het nu los zal laten.

‘Op kantoor?’ Sceptisch.

‘Ja. Het bureau...’

‘Dus daardoor heb je die call zo vroeg gekregen?’

‘Klopt. Volgens de bureaurechercheurs moest die medewerker gis-teravond om een uur of negen nog brandhout halen en kijken of alle gasten tevreden waren. Toen hij niet thuiskwam, dacht zijn vrouw dat hij naar het dorp was gegaan... De ochtendploeg heeft hem hier gevon-den. En toen zagen ze die andere die in de hal lag. Het probleem is dat ze zeggen dat het er drie waren.’

‘Ik volg je niet meer. Het zijn er toch ook drie?’

‘Er waren drie gasten. Binnen.’

‘Dus er hadden vier victims moeten zijn?’

‘Ja...’

‘Waar is nummer vier dan?’

‘Dat is de vraag. Weet je wat het is... We hebben drie schoten door het hoofd, Vaughn. Die tweede daarbinnen is door zijn pistoolhand én

door zijn kop geschoten, de twee hulzen liggen vlak bij elkaar..’

Het duurt even voordat het tot Cupido doordringt. ‘Jissis, Benna. Een doublet.’

‘Op een bewegend doelwit.’

Cupido schudt alleen maar bewonderend zijn hoofd. ‘Dat is hogeschoolschieten, pappie.’

‘Wat me het meeste dwarszit: aan de laatste slaapkamer te zien is er een worsteling geweest. Waarom zou iemand die zó kan schieten met iemand gaan vechten?’

Cupido kijkt bezorgd naar Griessel. ‘Denk jij wat ik denk?’

Bennie wil het niet zeggen, want de gevolgen zijn groot. Hij knikt alleen.

‘Er staat een persfotograaf bij het hek, Benna.’

‘Fok,’ zegt Griessel.

‘Kidnapping. Wanneer hebben we dat voor het laatst meegemaakt?’

‘Er is nog een probleem. Die twee daarbinnen... Als ik hun lichaamsbouw, haarstijl en kleren zie, allebei gewapend met een Glock Zeven-tien. Ik denk dat ze politie zijn. Of leger. Of geheime dienst..’

‘Dat meen je niet.’

‘En iemand die zo schiet, foutloos. Die heeft een opleiding gehad. Speciale eenheid, elitetroepen, inlichtingendienst... Zoiets. Een pro.’

Cupido draait zich om en staart naar het huis. ‘Shit. Stront aan de knikker, Benna. Veel stront.’

Griessel zucht. ‘Klopt.’

‘We zullen in actie moeten komen, pappie.’

‘Ik zal de Giraf moeten bellen. Ze zullen de media in de hand moeten houden.’

Ze verroeren zich niet. Ze staan naast elkaar, met gebogen hoofd – Cupido een kop groter dan de bredere Griessel – en overdenken alle implicaties, bang voor de chaos die ze voorzien.

Totdat Cupido, terwijl de panden van zijn Wintervalkjas opbollen in de koude wind, zijn hand beschermend om Bennies schouders legt.

‘Benna, er is wel een lichtpuntje.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Toen je er zo slecht uitzag vanochtend dacht ik dat je weer aan de zuip was. Maar een dronkenlap had dit allemaal nooit kunnen uitvoeren.’

Hij begint in de richting van het gastehuis te lopen.

2

Tyrone Kleinbooi ziet de vrouw in de derdeklaswagon van Metrorail-trein 3411 stappen, op perron 4 van station Bellville, maandagochtend tien voor negen. Ze heeft duidelijk haar zondagse kleren aan, met een stemmige hoofddoek, en omklemt met beide handen een grote handtas. Hij schuift een stukje op om de vrije plaats naast hem aantrekkelijker te maken.

Ze kijkt naar de zitplaats, en naar hem, en dan komt ze dichterbij, zoals hij van tevoren wist. Omdat hij er netjes uitziet. *Gelijkmatige trekken*, had oom Solly het genoemd. *Je hebt gelijkmatige trekken, Ty. Dat is een bonus in deze business.*

Business. Alsof ze voor een bedrijf werkten.

Ze gaat zuchtend zitten en zet de tas op haar schoot.

‘Môre, tante,’ zegt hij.

‘Môre.’ Ze bekijkt zijn lange, magere lichaam en vraagt: ‘En waar kom jij vandaan?’

‘Uit de stad, tante,’ zegt hij.

‘En waar ga je heen?’

‘Stellenbosch, tante.’

‘Studeer je daar?’

‘Nee, tante.’

‘Wat ga je daar dan doen?’

‘Ik ga mijn *sussie* opzoeken, tante.’

‘En wat doet die?’

‘Ze studeert, tante. Algemene Gezondheidsleer. Eerstejaars.’

‘Dat is een deftige studie, *nè*? Wat doet een mens daarmee?’

De trein schokt en begint te rijden.

‘Je kunt er heel veel mee, maar zij wil dokter worden. Ze kwam vorig jaar niet door de selectie, en nu probeert ze het langs deze omweg.’

‘Een dokter voor zieke mensen?’

‘Ja, tante. Het is een slimme meid.’

‘Dat zou ik denken. Een echte dokter, wel wel. En jij? Wat doe jij?’

‘Ik ben zakkenroller, tante.’

Ze pakt haar tas even steviger vast, maar dan lacht ze. ‘Ach, jij,’ zegt ze en port hem met haar elleboog in zijn ribben. ‘Wat doe je echt?’

‘Ik ben schilder. Maar niet van schilderen. Van huizen.’

‘Ik had je nooit voor een arbeider aangezien. Maar het is goed, eerlijk werk,’ zegt ze, ‘voor een jonge knul als jij.’

‘En waar gaat tante heen?’

‘Ook naar Stellenbosch. Ook naar mijn sussie. Ze sukkelde zo met haar jicht dat ze moet liggen.’ En Tyrone Kleinbooi, donker als geroosterde koffiebonen, met zijn gelijkmatige trekken, knikt beleefd en luistert aandachtig, want hij vindt het gezellig. Hij is zich er vaag van bewust dat het is opgehouden met regenen. En dat is goed. Regen is slecht voor zijn business. Het is tot nu toe een heel schrale maand geweest.

Het moderne, nieuwe hoofdgebouw van La Petite Margaux staat hoger tegen de helling: minimalistische, opeengestapelde glazen blokken in bijna onzichtbare frames van staal en beton.

De Duitse eigenaar ontvangt Griessel en Cupido bij de deur, zichtbaar aangedaan. Hij stelt zich voor als Marcus Frank en is een grote, kale man met de schouders en de nek van een gewichtheffer. ‘Het is een grote tragedie,’ zegt hij, met een vaag Duits accent, en hij gaat hen voor naar de woonkamer. De ruimte is twee verdiepingen hoog. Aan beide kanten is een weids, indrukwekkend uitzicht over de berg en de vallei.

Twee vrouwen staan op als ze binnenkomen, de ene jong en aantrekkelijk, de andere ouder, eigenaardig en excentriek.

‘Kapitein Cupido, kapitein Griessel, dit is Christel de Haan, onze hospitality manager,’ zegt Frank en hij raakt meelevend de arm van de jongste aan. Haar ogen zijn rood achter de hippe bril met donker montuur. Ze houdt een zakdoekje in haar linkerhand geklemd en knikt alleen maar, alsof ze haar stem niet vertrouwt.

‘En dit is Jeanette Louw,’ zegt hij op net iets te neutrale toon, zodat Griessel scherper focust en de lichaamstaal ziet. Er hangt hier een sfeer die niet helemaal klopt.

Louw komt naar hen toe en steekt haar hand uit. Een jaar of vijftig, een massa blond haar uit een flesje, fors, krachtige kaak. Ze heeft geen make-up op en draagt een zwart designer mannenpak, met een wit overhemd en een rood met zwart gestreepte das. ‘Hallo,’ zegt ze ern-

stig met een diepe rokersstem, en ze geeft de rechercheurs een stevige hand.

‘Christel en ik laten u even alleen, op verzoek van mevrouw Louw,’ zegt Frank. ‘We zijn in ons kantoor, als u ons nodig heeft.’

‘Nee,’ zegt Cupido, ‘we moeten nu met u praten.’

‘Ik wil eerst even alleen met jullie praten,’ zegt de blonde vrouw met een zeker gezag.

‘Please. Mijn kantoor is daar.’ Frank wijst naar de gang.

‘Nee. Hier hebben we geen tijd voor,’ zegt Cupido.

‘Het waren mijn mensen in het gastehuis,’ zegt Louw.

‘Hoe bedoelt u “mijn mensen”?’

‘Vaughn, laten we horen wat ze te zeggen heeft.’ Griessel heeft geen energie voor een confrontatie. En hij voelt de stemming tussen die mensen. Verlies gaat altijd gepaard met wrijving. En spanning. De Haan begint te huilen.

Cupido knikt met tegenzin. Marcus Frank loodst zijn hospitality manager zorgzaam de gang in.

‘Ga zitten, alsjeblieft,’ zegt Jeanette Louw, en ze laat zich op een van de hoekige banken zakken.

Griessel gaat zitten, maar Cupido blijft staan en vouwt zijn armen voor zijn borst. ‘Wat is hier aan de hand?’ vraagt hij, duidelijk niet gelukkig met de gang van zaken.

‘Ik ben de directeur van Body Armour, een bedrijf voor persoonsbeveiliging op de Kaap. Wij hadden het gastehuis gereserveerd, en ons contract met La Petite Margaux omvat ook een NDA. Ze hebben geen...’

‘Een wat?’ vraagt Cupido.

‘Een non-disclosure agreement, een geheimhoudingsclausule,’ zegt ze, alsof het haar moeite kost redelijk te blijven.

‘Waarom?’ vraagt Cupido.

‘Als je me de kans geeft, zal ik het allemaal uitleggen.’

‘Het is een race tegen de klok, dame.’

‘Dat besef ik, maar...’

‘Wij zijn de Valken. We hebben geen tijd voor kletspraatjes en dat soort ongein.’

‘Kletspraatjes?’ Griessel ziet hoe haar zelfbeheersing begint te verdwijnen en haar gezicht vertrekt in een mengeling van woede en verdriet. Ze buigt zich naar voren en wijst met een verwijtende vinger naar Cupido. ‘Jij denkt dat ik kletspraatjes verkoop terwijl daar in het

gastehuis een paar van mijn mensen liggen? Doe even niet zo arrogant en ga zitten, zodat ik je de informatie kan geven die je nodig hebt. Anders ga ik weg, dan kunnen jullie me komen zoeken als je zin hebt.'

'Ik neem geen orders aan van een...'

'Alsjeblieft,' zegt Griessel scherp.

Louw zakt langzaam weer terug in de bank. Het duurt even voordat Cupido met tegenzin 'oké' zegt, maar hij blijft staan, met zijn armen over elkaar.

Louw bedwingt met moeite haar emoties en wendt zich dan tot Griessel: 'Mag ik eerst vragen hoeveel lichamen er in het huis liggen?'

'Twee,' zegt Griessel.

'Twee maar?'

'Ja.'

Ze knikt alsof ze dat al verwachtte. 'Willen jullie ze alsjeblieft beschrijven?'

'Midden tot eind dertig, kort haar, slank, gladgeschoren, ze droegen kennelijk allebei een Glock...'

Louw steekt haar hand op, ze heeft genoeg gehoord. Haar ogen gaan dicht, en dan weer open. 'Dat zijn allebei mensen van mij. B.J. Fikter en Barry Minnaar.'

'Het spijt me,' zegt Griessel. En dan: 'U bedoelt dat ze voor u werkten?'

'Ja.'

'Wat voor werk precies?' vraagt Cupido.

'Het waren lijfwachten.'

'Wie was de derde persoon in het huis?' vraagt Griessel.

'Mijn cliënt. Paul Anthony Morris.'

'Wie is dat, dat hij bodyguards nodig heeft?' vraagt Cupido.

'Ik... Hij is Brits staatsburger. Dat is alles...'

'Shit,' zegt Cupido, want hij overziet de implicaties.

Louw begrijpt zijn reactie verkeerd. 'Kapitein, dat is de enige informatie die hij bereid was te geven.'

'Mevrouw,' zegt Griessel, 'in dit stadium vermoeden we dat hij... vermist wordt. En hij is een buitenlander. Dat betekent...' Hij zoekt naar het juiste woord.

'Big trouble,' zegt Cupido.

'Precies,' zegt Griessel. 'We hebben zo snel mogelijk alle informatie nodig die we kunnen krijgen.'

‘Daarom ben ik hier,’ zegt Louw. ‘Ik zal alles geven wat ik heb.’

‘Maar niet waar de mensen van de *plaa*s bij zijn? Waarom niet?’ vraagt Cupido.

‘In overeenstemming met de geheimhoudingsclausule weet La Petite Margaux niet wie er in het gastehuis zat. En ik heb een discretieverplichting tegenover mijn cliënt. Daarom mag ik alleen met jullie praten.’

Cupido rolt met zijn schouders.

‘Vertel ons wat u weet,’ zegt Griessel.

Ze knikt en haalt diep adem, alsof ze moed verzamelt.